

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

ז' ניסן תשפ"ה 1279
פרשת ויקרא

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
18:41	18:25	18:35	18:34
19:39	19:37	19:39	19:39
20:15	20:13	20:15	20:15
כניסה			
יציאה			
רבנו תם			

הילולא דצדיקיא

ז' ניסן
רבי חיים אבולעפיה
מח"ס 'עץ חיים'

ח' ניסן
רבי אליהו שפירא
ה'אליהו רבא'

ט' ניסן
רבי אריה לויין
רב האסירים

י' ניסן
רבי שלום משאש
רבה של ירושלים

י"א ניסן
רבי הלוי הורביץ
השל"ה הקדוש

י"ב ניסן
רבי שמשון דוד פינקוס [וב"ב]

י"ג ניסן
רבינו יוסף קארו

משניר לדוד

מסירות נפש בזמנינו
נחשבת כהקרבת קרבנות

"דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם" (ויקרא א, ב)
הקב"ה נגלה אל משה רבנו באוהל מועד, ואומר לו לצוות לבני ישראל על עניין הקרבנות, כפי הנאמר בלשון הפסוק "אדם כי יקריב מכם". והנה לכאורה היה על האדם להקריב את עצמו לפני ה'.

ונראה לבאר שכפי שהבהמה נשחטת ועולה לפני ה' יתברך, כך גם האדם צריך להכין עצמו להיות קרבן לפני ה'. והמתבונן יראה שדברים אלו אינם פשוטים כלל ועיקר, היות והבהמה מובלת לשחיטה ומוקרבת על גבי המזבח גם שלא ברצונה ובניגוד לנטייתה, מה שאין כן אצל האדם שהינו בעל כוחות ורצונות ועל כן אין כל אפשרות לכפות אותו להקריב את עצמו למען ה'.

וכיצד אם כן יגיע האדם לידי רצון עמוק למסור נפש למענו יתברך ולהקריב מעצמו למען בוראו. וביאור הדברים על פי מה שאומר הרמב"ן, שכל מטרת הקרבת הקרבנות היא כדי שהאדם יתבונן ויראה מה נעשה עם הבהמה, ויחשוב שכל זאת היה ראוי להיעשות עימו, ובגלל שמידתו של הקב"ה היא מידת רחמים, לפיכך ציווה על האדם להקריב קרבן במקומו על מנת שהבהמה המוקרבת תכפר בעדו. ובזמן שיראה האדם כיצד נשחטת הבהמה ומזים את דמה, מיד יבוא לידי הרהורי תשובה וחרטה, ויחפש בכל דרך לרצות את דעת ה' על מנת שחלילה לא יעשה עימו מה שנעשה עם הבהמה.

ומשחרב בית המקדש ובטלו הקרבנות, מוטלת עלינו חובה כפולה ומכופלת להקריב רצוננו מפני רצון ה' יתברך, היות ואין לנו קרבנות היכולים להוות כפרה על מעשינו הרעים. ובפרט צריך האדם להרגיל עצמו לקיים את המצוות מתוך עיון ומחשבה מהו רצון ה' יתברך, ולא חלילה כמצות אנשים מלומדה. ולדאבון לב לעיתים מרוב הרגל בקיום מצוה פלונית, אנו מקיימים אותה באופן אוטומטי ללא כל רגש וחובה של מצוה, ובמצב שכזה המצוה אינה פועלת את פעולתה ואין בכוחה לגרום קורת רוח לפני המקום ברוך הוא.

ויש בזה ללמדנו דברים הרבה, שבדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו והבא להיטהר מסייעין בידו, ובשעה שהקב"ה מבחין ברצונו של האדם להקריב מעצמו למענו יתברך ולמסור נפש למען תורתו ומצוותיו, אזי הוא מעניק לו ברכה מיוחדת במעשיו על מנת שאכן יוכל לדבוק בדרך זו.

ידוע הוא שמתחילים ללמד את הילדים הקטנים את פרשת ויקרא העוסקת בענייני הקרבנות. ויש להבין מדוע זאת, הרי פרטי הקרבנות מסובכים ומסועפים המה, ולכאורה טוב היה אם היו מלמדים תחילה לצעירי הצאן את הפרשיות העוסקות

בבריאת העולם ובמעשי האבות, ורק לאחר מכן היו לומדים על הקרבנות. וביאור הדברים הוא שבצעירי הצאן ישנה תמימות זכות והולכת ונעלמת עם השנים, ובשל אותה תמימות זכה ילד קטן מוכן כמעט למסור נפשו עבור סוכריה קטנה, והיות שבילדים הקטנים קיימת מסירות נפש לדברים החשובים בעיניהם מכוח הזכות והתמימות המצויה בקרבם, על כן רוצים הכמרים להשתמש באותה תמימות טהורה כדי לחנך את הקטנים למסירות נפש עבור ה' יתברך, שכשם שמוכנים המה למסור נפש עבור סוכרייה בודדת, כך גם יהיו מוכנים ומזומנים לחיות בקידוש ה' ולמסור נפש בעבור רצון ה' יתברך.

והנה אין לך עניין המעורר למסירות נפש יותר מענין הקרבנות, בו הילד נחשף לנעשה עם הבהמה, ומתוך שידוע שכל הקורות עם הבהמה היה ראוי להיעשות עם האדם, הרי שמיד מרגיל את עצמו לקיים את רצון ה' במסירות נפש על מנת שחלילה לא יקרה עימו מה שארע עם הבהמה.

ונראה לומר שהאות א' הזעירה המצויה במילה "ויקרא" באה ללמדנו, שעל האדם ללמוד מן הקטנים שבחבורה הרומזים לאות א' הזעירה, שכשם שהקטנים בתמימותם מוכנים למסור נפש עבור מיני מתיקה, כך גם האדם צריך לחנך ולהרגיל עצמו למסור נפש בלימוד התורה וקיום מצוותיה.

כמו כן ישנם המסבירים את הימצאותה של האות א' הזעירה במילה "ויקרא", ואומרים שהאות הזעירה מחלקת את המילה בה היא נתונה, ויוצרת את המילה "ויקר", ומשמע שהאדם צריך לכבד ולייקר גם את המצוות הקטנות והלאאורה פשוטות, ולא רק להשקיע כוח ומרץ במצוות החשובות והגדירות. וזוהו שאדם מוסר נפש גם עבור הפרטים הקטנים של המצוה וכן עבור מצוות פשוטות וקטנות, הוא מוכיח בזה לה' את גודל אהבתו אותו, כשם שהאם מעידה על אהבתה העצומה כלפי בנה בזה שבטיפולה בו, היא יורדת לקטנות ומתעסקת בפרטי פרטים.

כל אדם בעולם נברא ונוצר לשם מטרה ותכלית כלשהי, וברידתו לעולם המעשה עליו להשלים את תיקונו ולמלא את היעוד לשמו הוא נוצר. וקשה מנין ידע האדם מהו היעוד לשמו הוא יחד ונוצר, ולמענו נשמתו ירדה לעולם, הרי עולם זה מלא וגדוש בניסיונות וקשיים לרוב, וכיצד ידע האדם מהו הניסיון המכוון עבורו לצורך תיקון ייעודו.

ונראה לומר שדווקא בדברים בהם האדם חש קושי ממש לעבוד את ה' - שם עליו להשקיע את כל המרץ והכוחות. וכגון אדם שקשה לו עד מאוד להשכים בבוקר לתפילה ולהתפלל במניין, יתכן ומן השמים הביאו עליו קושי זה היות ומטרת תיקונו להתחזק בעניין התפילה, ומתוך שהוא מתגבר על עצמו ומוסר נפש עבור תפילה במניין, הוא משלים ומתקן את ייעודו.

המתבונן יראה שהחיים מלאי צרות וניסיונות ומכיוון שאין לאף אחד ביטוח על חייו והבטחה שהכל יעבור עליו ועל משפחתו על מי מנוחות, אין אדם יודע מתי הצרה תבוא ותתרגש על ביתו, רחמנא ליצלן. לפיכך על כל אדם לעמוד ולזהות את נקודות החולשה הקיימות אצלו בעבודת ה', ולעמוד ולהתחזק באותם תחומים עד כדי מסירות נפש, וכאשר הקב"ה נוכח לראות שאדם מתאמץ למלא את רצונו יתברך ולהשלים את תיקונו, אזי הוא מעניק לו שמירה והגנה מיוחדת.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מתי הקב"ה מתקשר אליך בחזרה!?

"ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר" (ויקרא א, א)

לשון הפסוק פותחת במילה "ויקרא", אך מצינו שהאות א' בסיום מילה זו היא קטנה וזעירה משאר האותיות.

ויש להבין מפני מה כתבה התורה את האות א' באופן זה ומשמע שיש בכך דבר ללמדנו. רש"י הקדוש (ויקרא א, א) מבאר את לשון המילה ויקרא באופן זה - "לשון חיבה, לשון שמלאכי השרת משתמשים בו שנאמר (ישעיהו ו, ג) 'וקרא זה אל זה', אבל לנביאי אומות העולם נגלה אליהן בלשון עראי וטומאה שנאמר (במדבר כג, ד) 'ויקר אלוהים אל בלעם'". עד כאן לשונו.

ומשמע מדברי רש"י שהמילה ויקרא היא לשון חשיבות וגדולה, היות וזוהי שפת המלאכים ורק נביאי ה' זכו לזו הלשון, אך אומות העולם בשל טומאתם לא זכו ללשון מקודשת זו, אלא לפנייה של מקרה וטומאה כפי הנאמר "ויקר" שהוא מלשון קרי.

והנה משה רבנו בענוותנותו הרבה לא היה יכול לקבל את העובדה שהקב"ה פונה אליו בלשון המלאכים, שבמידת ביטולו והנמכת קומתו לא היה יכול לשאת כלל את הכבוד הגדול שהקב"ה העניק לו, ולכך ביקש משה שתכתוב התורה את האות א' באופן זעיר, על מנת שלא ידמה לכל הדורות הבאים אחר כך, כאילו הוא היה ראוי וזכאי לכל הגדולה הזו, ושאלו הוא נקרא על ידי ה' בלשון מקרה ולא בלשון מיוחדת וחשובה המצביעה על חשיבותו וגדלותו.

ונראה להוסיף ולומר שהמילה "ויקרא" היא לשון קריאה, ופירושו, שכאשר אדם מתקשר לבורא יתברך על ידי שדבק בתורתו ובמצוותיו, אזי הקב"ה מתקשר אליו בחזרה, ואף קורא לו לבוא וללמוד עימו תורה.

כפי הידוע (תנדב"א רבה יג) שלאחר מאה ועשרים, כל נשמות הצדיקים סובבות את כסא כבודו של הקב"ה ולומדות עימו תורה. ובמציאות זו, בה האדם מתקשר לבורא על ידי התורה, מקיים הוא את הנאמר (עי' זוהר ח"ב ב, ב) - עם ישראל אורייתא וקודשא בריך הוא חד הם.

פניני הפרשה

פנינים קצרים מפרשת השבוע

ענוה בראש פסגת ההר

"ויקרא אל משה" (ויקרא א, א)

האות אל"ף זעירה בספר תורה, ולא לחינם היא זעירה כפי שמבאר רבי בונם מפרשיסחא זצ"ל, כי הגם שמשה נתעלה למדרגה הגבוהה ביותר, לא התפעל מזה, וקיים בעצמו מאד מאד הוי שפל רוח. כמו בן אדם העומד על פסגת ההר, שלא יעלה על דעתו להתרברב בגבהותו, כי היא לא בעצמיותו אלא בגלל ההר, כך ידע משה, שהתעלותו היא ממנו יתברך.

והוסיף עוד שהרי נאמר "משפיל גאים עדי ארץ ומגביה שפלים עדי מרום", ולכאורה אין לדבר סוף: כיון שהקב"ה משפיל גאים, אם כן הגאה נעשה שפל, אבל הרי הוא מגביה שפלים, ושוב נעשה השפל גאה - ואם כן חוזר חלילה. אלא, הרשע אפילו על פתחו של גהנום אינו חוזר בתשובה, ואפילו כשהקב"ה משפילו הוא נשאר בגאווה. לעומת זה הצדיק שהוא שפל בעיניו, אף כשהשי"ת מגביהו הוא נשאר בשפלותו ובענוותנותו. וזהו "ויקרא אל משה" - אף שהקב"ה קרא אותו והגיע לשיא המעלה, בכל זאת נשאר עניו ושפל, וזוהי אפוא האל"ף הזעירה.

הרהורי עבירה קשים מהעבירה

"והקטיר הכהן את הכל המזבחה עולה אשה ריח ניחוח" (ויקרא א, ט)

מה הטעם שהעולה הוא כליל מה שאין כן החטאת?

בספר 'אמרי שפר' מטעים זאת משום שהעולה באה לכפר על הרהורי הלב והרהורי עבירה קשים מעבירה. ומבואר ב'עקידה' הטעם שאם מהרהר ואומר שאין זו עבירה, עוקר כל המצוה לגמרי, מה שאין כן אם אדם עושה עבירה בלי הרהור, רק יצרו תקפו, אפשר שאח"כ לא יעבור שוב עבירה זו.

ולכן עולה הבאה לכפר על הרהור הלב היא כולה כליל, לרמז ולהורות שענשו חמור, וכמו ששורפים את כל הבהמה כן היה ראוי לשרוף אותו מחמת שהרהור קשה מאד. אבל חטאת הבאה על מעשי האדם, אין ענשו חמור כל כך, לכך שורפים מקצת החטאת ומקצתו נשאת, לרמז ולהורות לנו שכן היה ראוי לעשות לו למרקו בייסורים כדי להעביר ממנו את החטא.

לטעום דבש רק בהתחלה

"כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו" (ויקרא ב, יא)

ה"ש אור" מרמז הוא על יצר הרע, וה'דבש' מרמז על התאוות.

את הדברים הללו, מטעים ה'כלי יקר', אי אפשר להקריב לפני ה' יתברך אלא רק בתור "קרבת ראשית" - בהתחלה, כאשר אדם מישראל מבקש להרגיל עצמו בעבודת הבורא, יכול הוא להשתמש גם במקצת פניה עצמית ושאר כוונות, כדרך שאמרו חכמינו "לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצוות אפילו שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה יבוא לשמה".

הרהורי העני על קרבנו

"ואם לא תגיע ידו די שה" (ויקרא ה, ז)

יש להקשות, הרי כאשר העשיר שהשיגה ידו חוטא, מחויב הוא להביא קרבן אחד לחטאת בלבד, ומדוע דווקא העני אשר אין הפרוטה מצויה בכיסו מתבקש להביא קרבן עולה בנוסף לקרבן חטאת?

וביאר רבינו החיד"א בספרו 'פני דוד', שכאשר העני מביא את קרבנו יתכן שהוא מהרהר בלבו ומתרעם על מידותיו של הקב"ה על כך שעשה אותו עני, שהרי אם היה עשיר היה מביא על חטאתו כבש או שעיר עיזים וכעת בוש הוא בקרבנו הפשוט, לכן החמירה עליו התורה להביא גם קרבן עולה כדי לכפר על הרהורי לב אלו.

נצור לשונך

גם לא לאשתו

אין שום חילוק באיסור לשון הרע, בין אם הוא מספר לאנשים אחרים, קרוביו או רחוקיו או לאשתו. אם לא שהוא דבר שצריך להודיע לה בגלל תועלת שתהיה מזה להבא, כגון, שהיא מוכרת בהקפה לאנשים רעים, שיהיה קשה אחר כך להוציא מהם, וכן הוא מספר לה את טבעם הרע ומזהיר אותה שלא למכור להם בהקפה.

דברי חכמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

ילדי ישראל הטוהרים

מנהג ישראל קדושים לפתוח את לימוד התורה לתינוקות של בית רבן בספר ויקרא, מבחינת יבואו טהורים ועסקו בטהרות. מורנין לשמוע את דבריו הנפלאים של הגה"צ רבי אריה שטכר זצ"ל, וכה הם דבריו:

ברוך ה', בדורנו לימוד התורה מתחזק, ילדים בני שש יודעים את כל ספר בראשית. בגיל תשע הם בקיאים בחמשה חומשי תורה. הכח של ילדינו הוא עצום. לא אחת מזדמן לי להשתתף בסיומים של נכדים ואני מתפעל ונדהם מהידע המקיף של הילדים בדורנו.

בדורות הקודמים לא היה ציבור בני התורה כה רב. כשאחייתי התחננו, התביישו הבנות להינשא לבחור שיושב ולומד. השאלה הראשונה בשידוכים הייתה: במה עוסק הבחור, ממה הוא מתפרנס, מישהו חשב על בן תורה!?

כשאחתי הגדולה הגיעה לפרקה, בא השדכן אל אבי ואמר: "יש לי שלוש הצעות שידוכים, אחד מהם משוגע". אבי שהיה חכם, שאלו למה כוונתו, והוא השיב: "הוא רוצה ללמוד כל החיים איך הוא יתפרנס?" אבי היה ירא שמים ואוהב תורה גדול, ולכן הגיב: "כזה משוגע הייתי רוצה!" והוא זכה.

מאוחר יותר הרב וולף זצ"ל, ככל הנראה בשליחות מון ה"חזון איש", לימד קבוצה בת חמש עשרה בנות, את הרמב"ם בהלכות יסודי התורה, והכניס בהן תשוקה עזה להינשא רק לבני תורה במסירות נפש. אך נוצרה בעיה: לא נמצאו מספיק 'משוגעים' שמסכימים לשבת וללמוד יום שלם. אחותי השניה, שהייתה מבנות הקבוצה של הרב וולף, והתעקשה לזכות בבן תורה אמיתי, התחנתה בגיל עשרים ושתיים, שהיה נחשב גיל מבוגר מאד. והיא אכן זכתה להינשא לגאון האדיר ראב"ד העדה החרדית, רבי משה שטרנבוך שליט"א.

איזו מסירות נפש נדרשה אז לשם כך! באהבת התורה שהייתה נטועה בה היא התמסרה להוצאת ספריו, פענחה את דברי התורה שכתב, והקלידה אותם, ואף מכרה את הספרים. גם את חינוך ילדיה ואת עול הבית היא לקחה על כתפיה, הכל כדי שבעלה יהיה משוחרר ללימוד.

כיום עלתה קרנם של לומדי התורה לאין ערוך: אין הורים שאינם חפצים בבחור תלמיד חכם לבתם!

זה דור שמחפש תורה! בליל פורים בתי הכנסיות מלאים באבות ובנים היושבים ולומדים. בישיבת "מרדכי הצדיק" משתתפים אלפי ילדים ואבות, ולומדים בליל פורים וביום הפורים.

נפתחים עוד ועוד שיעורי תורה, אנשים שיצאו לפנסיה ובקושי ידעו לקרוא רש"י הפכו לתלמידי חכמים של ממש. אנשים שלא שנו מעולם יכולים לקבוע חברותא בטלפון עם אברך ולהפוך לתלמידי חכמים.

באיזה דור היה כך? זה דור המשיח!

מענינא דיומא

תקציר דיני הגעלת כלים

כלים שמשתמשים בהם בחמץ, אסור להשתמש בהם בפסח מבלי שיכשיר אותם תחילה, ומשעת איסור אכילת חמץ בערב פסח אסור להשתמש בהם בלי הכשר. וכפי תשמישו של הכלי כך היא צורת הכשרו, וכמו שיתבאר להלן.

בכל כלי הולכים אחר רוב תשמישו לענין הכשרתו לפסח, שאם השתמשו בכלי זה ברוב פעמים באמצעות רוטב, הכשרו בהגעלה. ואם רוב פעמים השתמשו בו ביבש, כמו תבניות של תנור חשמלי, הכשרו בליבון. ואולם כלי שרוב תשמישו היה בהיתר, ופעם אחת השתמשו בו בחמץ, אין הולכים בזה אחר רוב תשמישו, אלא כלי זה צריך הכשר. ולכן מיחם של מים חמים שנותנים עליו חמץ, כגון חימום עוגות, חלות ובורקס, אין להשתמש במיחם זה בלי הכשר לפסח כדת. כך למשל גם סכין המיוחדת לחיתוך לחם, אם השתמשו בסכין זה פעם אחת לחיתוך עוגה חמה, וכדומה, צריך להכשיר את הסכין. וכן תיון המשמש למי-תה בלבד, אם הוא נגע בלחם כשהוא חם, צריך הכשר כדת.

שפודים שצולים בהם בשר על האש, ופעמים שמערבים בהם חמץ, הואיל ודרך תשמישם בלי אמצעות נוזלים, טעונים ליבון באש עד שיהיו ניצוצות של אש ניתזים מהם. אבל הגעלה אינה מועילה להם.

תבניות שאופים בתוכם חלות ועוגות, טעונים ליבון באש עד שיהיו ניצוצות אש ניתזים מהן, ולכן התבניות של תנורי אפייה חשמליים, יש ללבנם באש או להחליפם בתבניות חדשות.

תנור חשמלי יש לנקותו היטב עד כמה שהיד מגעת, ולהומוע מלהשתמש בו עשרים וארבע שעות קודם ההכשר, ואחר כך ידליקו את התנור בחום הגבוה ביותר שאפשר, וישאירוהו דולק כשעה. ומעיקר הדין די בזה.

סיר-עוגה שאופים בו חמץ, אין לו תקנה בהגעלה, ומכיון שאי אפשר ללבנו שמוא יפקע באש, אין להכשירו לפסח.

סירים שמבשלים בהם על האש, טעונים הגעלה, וקודם צריך לרוחצם היטב מכל לכלוך וחלודה. וכן מכסה הסירים והידיות טעונים הגעלה.

ידיות הכלים המחוברים ע"י מסמרים, יש להסיר מהם כל לכלוך קודם ההגעלה, ולשוטפם בסבון. וכן בניצב של הסכין המחובר ע"י מסמרים. וטוב יותר לקנות סכין לפסח.

חצובה, שמניחים עליה את הסיר, יש לנקותה ולהגעילה ברותחים, ואם עירה מכלי ראשון הוכשרה בכך, וכן הדין לכיריים של גז, וכן למקום האש עצמו, שיגעילים אחר ניקוי היטב.

פלטת חשמלית די שישפוך עליה רותחים מכלי ראשון, לאחר שינקה אותה היטב.

מחבת שמתגנים בה עם שמן, דיה בהגעלה, ואינה צריכה ליבון. ומחבת שמתגנים בה בלי שמן כלל, אין להכשירה בהגעלה. וכיון שא"א בליבון לא ישתמש בה בפסח.

קערות וצלחות של מתכת וכפות, שדרך להשתמש בהם בכלי שני, הכשרם בכלי שני. ואם עשו להם הגעלה, או עירו מכלי ראשון, כל שכן שהוכשרו בכך.

שינים ותותבות יש לנקותם מחמץ בעין, וטוב שיערה עליהם מים חמים מכלי ראשון.

כלי חרס לא מועיל להם הכשר, אם השתמשו בהם בחמין במשך השנה, ולכן יש להצניעם במקום מיוחד שלא יבואו להשתמש בהם.

כלי פורצליין דינם ככלי חרס, ואם השתמשו בהם בחמין, אין להם הכשר. וכל שכן בכלי חרסינה המצופים כעין פורצליין.

הכיור שרוחצים בו הסירים והצלחות, אפי' הוא מחרסינה, יערה עליו רותחים ומותר להשתמש בו בפסח. וכן שיש של מטבח, יערה עליו רותחים. ויש מחמירים לצפותו בנייר כסף בפסח.

כלי זכוכית אינם בולעים ואינם פולטים כלל, ואינם טעונים הכשר לפסח כלל, אפי' היה בהם משקה חמץ זמן רב. ומנהג האשכנזים להחמיר בכלי זכוכית כמו בכלי חרס.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "עם זו יצרתי לי" (ישעיה מ"א)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על המלך אחז שסגר דלתות בית ה' וביטל את עבודות בית המקדש, שהוא מענין הפרשה בה מדובר על דיני עבודת הקרבנות.

מבט לפרשה

כתיב למאור

לכך בתוקף, מאחר והוא רוצה קודם ללכת הביתה לשלוש שעות, ואחר כך ישוב. אנחנו, כך סיפר בנו, לא הבנו למה. שאלנו אותו על כך, והוא הסביר: "כעת אני באמצע כתיבת פסק להתרת עגונה, מה יהיה על עגונה אומללה זו? אני נכנס לבית החולים ואיני יודע אם אצא, מי ירחם על האומללה!?"

סיפר הרב פנחס רז שליט"א, שפעם אחת נכח בחדר לימודו של רבינו בשעה שצולל לעומקה של תורה, בחידושי הריטב"א בבבא מציעא, וכשבאו להודיעו שהגיע זמן תפילת מנחה והציבור ממתין, נענה ואמר: "הביאו לי את החליפה והמגבעת". מיד הביאו את הפראק וההמבורג, וכשבאו להושיטם לרבינו, מצאוהו שקוע בלימודו. חזרו ואמרו לרבינו "הגיע זמן התפילה!". או אז רבינו קם ממקומו עם הספר בידו, הושיט את ידו הימנית - ובידו השמאלית המשיך להחזיק את הריטב"א וללמוד מתוכו, ודבר זה חזר על עצמו גם כשהלבישו ידו השמאלית, אחז את הריטב"א בידו הימנית והמשיך בלימודו ועיונו, ורק לאחר שגמרו להלבישו סגר את הספר ונכנס להתפלל...

כך היה גם כשהיה רבינו מאכיל את ילדיו בילדותם, בידו האחת היה מחזיק את הכף, ובידו השנייה אחז את הגמרא שבה היה עסוק. ומספרים שפעם אחת עלה הגאון חכם בן ציון אבא שאול זצ"ל, לביתו של רבינו, וראהו יושב ומאכיל את אחד מילדיו, נטל חכם בן ציון את הילד באומרו לרבינו "בשביל כבודו גם להאכיל את בנו זה ביטול תורה. אני יאכיל את הבן, וכבודו יפנה להמשיך בלימודו".

מספרים על תלמיד חכם אחד, שעבר צינתור בבית החולים 'הדסה עין כרם' בירושלים. הוא סיפר על עצמו כדלהלן: "כשהתעוררתי מהצינתור הייתי חלש מאד, שכבתי על המיטה בבית החולים באפיסת כוחות נוראית. כשנכנס הפרופסור לבקרני, הביט בי בתמיהה, ושאל: 'איפה הספר לימוד שלך?' עניתי לו שתמו כל כוחותי, וכעת איני מסוגל אפילו לחשוב בלימוד, כל שכן שלא להחזיק בידו ספר. נענה הפרופסור ואמר לי: 'לפני שנה עבר כאן צינתור מרן הרב עובדיה יוסף, הוא מבוגר ממך בעשרות שנים, כשנכנסתי אליו לבדיקה זו, מיד אחרי הצינתור, הוא אחז ספר לימוד בידו והיה שקוע בו...'".

ועוד סיפר הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א, שבשנת תשל"ה התלווה לחמיו, מרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל, לקיים ביקור חולים אצל רבינו. מרן הגרי"ש עלה לביתו של רבינו, ואף התעכב והאריך בדיבורו יותר מהרגלו. בצאתם מן הקודש, הביע הגאון הרב זילברשטיין את תמיהתו בפני חמיו מרן הגרי"ש "מפני מה ראה רבינו לצאת מגדרו בביקור זה?".

נענה מרן הגרי"ש והשיב: "לך נא, ראה את גודל אהבת התורה של הגאון רבי עובדיה, זה עתה נפל למשכב רק מפני שעלה על סולם בחדר הספרים, כדי לעיין באחד הספרים, ומרוב שקיעותו בתורה, בהיותו מעיין בספר, שכח שעודנו עומד על הסולם, ומיהר עם הספר ללכת לכתוב מה שנתחדש בדעתו, וכך מעד, נפל ונחבל. לכבוד תורתו של גאון כזה, שאהבת התורה ושקידתה הנדירה בוערת בעצמותו, עד שבעת לימודו אינו שם לב כלל למה שקורה עמו, ראו שאחריו מגדרי!".

סיפור מופלא נוסף, אחד מיני אלף, המעיד על שקידתו בתורה של רבינו, בכל עת ובכל זמן: באחת השנים, ביום שחל פטירתה של אימו של רבינו, ערך אביו אזכרה בביתו לעילוי נשמתה. בשעה היעודה הגיעו כל בני המשפחה והמכרים, אך הבן הגדול, רבינו הקדוש, טרם הגיע. משראו שהזמן מתאחר, התחילו בסדר הלימוד, בתקווה שבמהלך הערב עוד יופיע רבינו. אך לפליאתם הגדולה, בסוף הערב נוכחו לראות שרבינו נעדר מאזכרה זו.

למחרת עלה אחיו של רבינו לדרוש בשלומו, ולדבר על ליבו היאך נעדר מהאזכרה של אמא, נענה רבינו ואמר לו: "אמש נשאלתי לגבי איזו אשה עגונה, אם יש פתח להתירה, וישבתי על מדוכה זו כל הלילה, ורק בשעה ארבע לפנות בוקר סיימתי לכתוב את התשובה, ובוודאי זה עילוי נשמה לאמא, הרבה יותר ממה שהייתי משתתף באזכרה!".

כשחזר האח וסיפר זאת לאביהם, נתמלא שמחה בליבו ואמר: "אשרי האמא שזכתה לבן כזה!".

ועוד מעשה מופלא בענין דומה:

בהלווייתו הגדולה של רבינו, ספד לו בנו הגר"ד יוסף שליט"א בדמעות שלישי, וסיפר מתוך נהמת ליבו: "לפני 14 שנה, כאשר אבא היה מאושפז בבית החולים לאחר שקיבל התקף לב בפעם הראשונה, הרופאים אמרו שצריך לעשות לו צינתור דחוף ומיידי, אולם אבא אמר שאינו מסכים. הוא התנגד

שמו של הספר השלישי, ספר ויקרא, דבק בו על שם הקריאה שקרא הבורא למשה רבינו ע"ה.

קריאה זו שקרא השי"ת למשה, נדרשה יפה בפי חכמינו זכרונם לברכה בכמה אופנים, ביריעה זו נתמקד באחד מהם, המופיע במדרש רבה (ויקרא א, 1):

"רבי תנחומא פתח (משלי כ) יש זהב ורב פנינים וכלי יקר שפתי דעת. בנוהג שבעולם אדם יש לו זהב וכסף אבנים טובות ומרגליות וכל כלי חמד שבעולם, וטובה ודעת אין בו, מה קנייה יש לו? מתלא [משל] אמר "דעה קניית מה חסרת, דעה חסרת מה קניית". יש זהב - הכל הביאו נדבת למשכן זהב, הה"ד (שמות כ"ה) וזאת התרומה וגו'. ורב פנינים - זו נדבתן של נשיאים, דכתיב (שם ל"ה) והנשיאים הביאו וגו'. וכלי יקר שפתי דעת - לפי שהיתה נפשו של משה עגומה עליו ואמר הכל הביאו נדבתן למשכן ואני לא הבאתי, א"ל הקדוש ברוך הוא, חייך שדיבורך חביב עלי יותר מן הכל, שמכולן לא קרא הדיבור אלא למשה".

דיבורו של הקדוש ברוך הוא, אלו דברי תורתו, חביבין הן על לומדי התורה מזהב ומפז ומאלף אלפי אלפים דינרים ומרגליות טובות, באהבת התורה הם משליכים מאחרי גוהם את כל משא העולם ושוקעים בסוגיות התורה וההלכה. יכלה הזמן והתיאורים על אהבה מופלאה זו, לא יכלו. ומכל מקום יש לנו לקחת חיזוק מופלא מאחת הדמויות הנפלאות שחיו בדורנו אנו, דמותו של מרן רבינו עובדיה יוסף זצ"ל, כדי לקבל מושג מה עד כמה היו חביבין עליו דיבוריו של הקדוש ברוך הוא.

בספר 'שלהבת יוסף חי' מספר המחבר שבשנת התשל"א הגיע רבינו לשיבת 'הנגב' למסור שיעור כללי. לאחר השיעור עלה רבינו יחד עם ראש ישיבת הנגב, הגאון רבי יששכר מאיר זצ"ל, למעונו של הבבא סאלי זצ"ל, שחלק לרבינו באותה פגישה כבוד מלכים.

הבבא סאלי סיפר לרבינו: "שנים רבות כבר חיכיתי לראות את כבודו, ולמדתי בספרך 'יביע אומר' עוד בהיותי במרוקו. עתה אני מבקש מכבודו, שיואל נא בטובו להתעכב עימנו, ונקיים סעודה חשובה, ועל ידי זה נביא את המשיח, כי בהיא שעתא חדוותא דרבנן אתיא הגאולה".

נענה רבינו והתנצל בפני הבבא סאלי, באומרו "אני מצטער, לא אוכל להתעכב, מאחר וממתנים לשיעורי ציבור גדול בבני ברק, וגדול ת"ת אפילו יותר מבניין בית המקדש!".

טעמו וראו כי טוב ה'

בסיעתא דשמיא, מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הלשון ובמספר ישיר:

0733-718-144

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

צרפתית

+972587929003

אנגלית

+16467853001

עברית

+972585207103

ספרדית

+541141715555